

med Hensyn til Vedligeholdelsen og Op-synet, men dog et mindre Beløb, og vil Finansudvalget foreslaa det til Vedtagelse, skal jeg være glad derved. Denne Udtalelse er mig foreløbig nok for Ministerens Vedkommende, og jeg henvender mig nu til det eventuelle Finansudvalg og beder det om at tage denne lille Sag op. Vi vide nu, at Ministeren er villig til at tage imod den, naar det ærede Finansudvalg vil gaa ind derpaa, og det haaber jeg, det vil, da Spørgsmaalet er saa lille og vil komme mange til gode. Mere skal jeg ikke sige om den Sag. — Jeg beklager, at det ærede Medlem for Grenaa (N. Petersen) ikke har set sig i Stand til at være til Stede i Dag, og jeg nødes derfor til at sige endnu et Par Ord om Grenaa Havn. Den højtærede Minister synes, om end noget køligt, dog at være tilbøjelig til at forhandle med Finansudvalget om Grenaa Havn, og det uagtet han selv nærmest tror, at der ikke kan gøres andet end at udlaane den Muddermaskine, som endnu ikke er bevilget og endnu mindre bygget. Hvis man skal vente derpaa, vil det jo trække længe ud, mindst 1½ Aar fra i Dag, inden der kan gøres noget derved, og jeg frygter virkelig for, at der er stor Fare for, at Havnen imidlertid sander saa fuldstændig til, at det bliver umuligt at gøre noget, thi Havnekassen vil ikke kunne magte de store Udgifter derved. Jeg erkender imidlertid, at saavel de tidligere højtærede Minister som det højtærede Finansudvalg gentagende have vist deres Velvilje for denne Sag, idet de paa forskellige Maader ere komne Havnen og Molen i Møde, men jeg gentager, at hvad der hidtil er gjort, er for lidt, det rækker ikke til, der maa mere til, og det skal gøres snart og godt, ellers vil det være forbi med hele Havnen. Jeg anbefaler derfor fremdeles denne Sag. — Jeg kommer saa tilbage til Anholt. Det glæder mig, at den højtærede Minister erkendte og fastholdt, at der kan bygges en Pælebro, som kan staa fast, trods Is og Uvejr, fra Øhavnen over til Land, men han mente, at det burde udsettes indtil videre, indtil det kan ses, om det bliver nødvendigt, om disse Bygninger i Land, som jeg omtalte forleden Dag, Slagterier, Røgerier o. s. v., kom i Stand. Men det har jeg en lille Ængstelse for, at Ministeren ikke faar at se, saa længe der ingen Bro er, thi det er sikkert, at der gaar mange Dage, ja, Uger, hvor Fiskene skulle føres i Land, men ikke kunne blive det. Forholdene ere saaledes der, at det mange Dage er umuligt at gaa

ind, og Fiskene fra Fiskebaadene i Nordsjælland og Jylland ødelægges og maa kastes i Vandet, hvorved mange Penge spildes, fordi de ikke have et Sted at bjærge dem ind. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke indlod sig paa Spørgsmaalet om en Landhavn. Det kan ikke være andet, end at den Undersøgelse, der er foregaaet, maa have ført til nogle Oplysninger om Bekostningerne ved en Landhavn og Vanskeligheden ved Anlæget, og det er sikkert, at mange af Fiskerne og ikke mindst Anholts Befolkning ville sætte den allerstørste Pris paa at faa en Landhavn, men jeg gentager, hvad jeg sagde forleden: Viser det sig umuligt ved en fremtidig Behandling af Sagen, idet Sandvandringer paa Kysten er for stor, maa vi finde os i en Øhavn. Men de stedlige Fiskere tro ikke paa den Materialvandring paa det Sted, hvor Havnen skal ligge. Jeg vil ogsaa her bede det ærede Finansudvalg saa vel som den højtærede Minister om at overveje Sagen paa ny og se, om det ikke kan lade sig gøre, at vi kunne faa en Bro bygget samtidig med Havnen, naar vi overhovedet skulle have en Øhavn.

Guldbrandsen: Skønt Tiden er langtfremrykket, skal jeg dog tillade mig et Par Bemærkninger til de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister fremkom med i Gaar. Jeg beklager i høj Grad, at de to ny Kontrakter ere indgaaede med det sydfynske Dampskibsselskab, men da de nu en Gang ere komne i Stand, og det nævnte Selskab i Kraft af disse Kontrakter rimeligvis vil komme til at bære hele Postforbindelsen i de næste 4 Aar, er der ikke stort derved at gøre. Man maa saa se at fæste Opmærksomheden paa selve Kontrakternes Indhold. En lille Trøst kan jeg da finde deri, at der er taget en Smule Hensyn til de Ønsker, der fra Langelændernes Side ere fremsatte om denne Sag. Den 4de Tur, som det sydfynske Dampskibsselskab hidtil frivillig har udført, er bleven obligatorisk. Det kan maaske være, at der er noget vundet derved, skønt det vistnok ikke er meget. Selskabet har, som sagt, udført denne Tur frivillig, i alt Fald i en Del af Sommertiden, naturligvis fordi den betalte sig udmærket godt. Skal det nu afgøres, hvorvidt det er en Indrømmelse over for Langeland eller ej, at Turen er bleven obligatorisk, maa man bare vide, hvornaar Selskabet skal begynde om Foraaret med Turen, og hvornaar det har Løv til at slutte om Efteraaret. Men herom sagde den højtærede Minister intet. Jeg